

Frederik Jensen

Lawrence & Jack

Ungdomsroman

Horizon Publish Ltd.

Lawrence & Jack

ISBN 9788797244043

©Horizon Publish Ltd. 2022

1. udgave

Redaktør: Martin Willer

Omslag: KreativeKjer

*Enhver kopiering fra denne bog må kun ske efter reglerne
i lov om ophavsret af 14. juni 1995 med senere ændringer.*

facebook.com/horizonpublishltd

Kapitel 1

Garcia-parret og deres mørke hemmelighed

MALCOLM GARCIA VAR en høj, altid velklædt mand, der til dagligt arbejdede med salg og investeringer i New Yorks dyreste grunde. Men i sin fritid bød livet på noget ganske andet. Hemmeligt for alle andre end ham selv og hans kone, forskede Malcolm i det overnaturlige og okkulte. I deres lejlighed havde han et privat arbejdsværelse, som altid blev låst når der kom gæster.

Her stod noget der kunne gå for at være en udstoppet varulv i en glasmontre. "Varulven" var blevet fanget og senere udstoppet af Malcolm selv, under en af hans mange rejser til Rumænien (hvordan det lykkedes ham at indsmugle dette sære væsen i USA, skal vi ikke komme nærmere ind på her, andet end at sige, at det involverede endog mange amerikanske dollars). Varulven var, ifølge Malcolm, en dreng ved navn Gellert, som havde slået sin familie ihjel. Gellert havde holdt til i en brønd nær et lille børnehjem, hvor han lokkede små børn hen til brønden og åd dem levende.

Det var lykkedes Malcolm at fange Gellert ved brug af et sølvkors. Sølvkorset havde han stukket gennem Gellerts hals og på den måde slået ham ihjel, men samtidig bevaret ham i hans ulveskikkelse.

Sølvkorset hang nu i en kæde ved siden af glasmontren, hvor Gellert stod udstoppet som varulv. Hvis det altså var en varulv. Det var det ifølge Malcolm, og det var godt nok for hans kone Melinda.

Malcolms arbejdsværelse var det største værelse i hele lejligheden. Et langt bord af mørkt træ stod i midten af værelset. På hver side af bordet var der lange rækker af høje røde reoler. Disse reoler var fyldt med bøger og andre forskellige okkulter artefakter, som Malcolm havde haft med hjem fra alle sine rejser.

Malcolm havde for det meste kun rejst i Europa, særligt Rumænien. Som dreng var han nemlig blevet meget fascineret af historien om grev Dracula, og især det faktum, at forfatteren Bram Stoker havde ladet sig inspirere af virkelighedens blodtørstige fyrste, Vlad III Dracula, Vlad Țepeș, der spiddede sine ofre på pæle. Derfra havde fascinationen af det okkulter blot taget til. Nu havde det såmænd nået et stade, som nogle måske ville kalde det milde overdrev.

Men bøger var langt fra det eneste, Malcolm havde i sit arbejdsværelse.

Ved vinduerne stod to høje dæmonagtige statuer der var helt identiske spejlbilleder af hinanden, som holdt et spyd i henholdsvis højre og venstre hånd. Begge statuer var næsten to meter høje. Malcolm havde haft disse to statuer med hjem fra det sydlige Rumænien. De var perlerne i hans samling og Malcolm var overbevist om, at de besad umådelige mørke, magiske kræfter.

Det okkulte, private værelse lå bagerst i Garcia lejligheden. Ellers havde lejligheden et smukt interiør med flotte malerier og dyre møbler.

Malcolms hustru, Melinda, havde til opgave at sørge for at holde lejligheden fin og stilren. Malcolm og Melinda havde kendt hinanden hele deres liv. De havde endda gået på det samme børnehjem, Sunshine Orphanage. Men efter at børnehjemmet brændte ned en juleaften for mange år siden, blev de adskilt.

Det var først for tre år siden, at de fandt hinanden igen. Der gik ikke lang tid før de blev kærestes, blev gift og flyttede sammen.

Melinda arbejdede som manuskriptforfatter på et teater inde på Broadway. Malcolm nød at se og læse hendes forskellige teaterstykker. De ventede nu deres første barn og alt virkede på ydersiden lykkeligt. Men det var det langt fra. Malcolm og Melinda blev nemlig hjemsøgt af et spøgelse, som truede dem og deres kommende barns sikkerhed. Spøgelset var dukket op for første gang for et par måneder siden, og viste sig altid for dem om natten.

Det bankede på væggen i deres soveværelse, så de vågnede og spøgelset efterlod sig små beskeder skrevet på gammelt papir. Beskederne lå som regel i vuggen i det børneværelse, som de havde fået gjort klar til deres barn, og var skrevet med rød skrift.

Til at begynde med virkede det hele temmelig uskyldigt og Malcolm forsøgte at berolige Melinda ved at kommunikere med spøgelset, ved hjælp af sit åndebræt.

Desværre gav det ikke pote. Snarere tværtimod. Malcolm fandt nemlig hurtigt ud af, hvem spøgelset var. En pige, som han og Melinda havde begravet dybt i deres minder. En pige som de havde gjort uret og som nu hjemsøgte dem for at spolere den smule lykke de havde fået i deres liv.

Malcolm vidste, at der kun var én ting at gøre: At tage tilbage til det nedbrændte Sunshine Orphanage og konfrontere deres mørke hemmelighed.

Malcolm gjorde sig parat til at drage mod børnehjemmet, men da han pakkede sine sager

på sit arbejdsværrelse, opdagede han ikke i sin iver og hast, at noget derinde manglede. Noget som var svært at overse. Og det skulle vise sig at blive skæbnesvangert.

* * *

Malcolm var sikker i sin sag, da han begav sig mod Sunshine Orphanage. Fortidens synder skulle konfronteres.

Han gik gennem byens mørke gader. Lygtepælene lyste dunkelt og han fornemmede, at noget forfulgte ham i mørket. Han vendte sig flere gange om for at se hvad det var, men kunne intet se. Det var en ubehagelig fornemmelse.

Malcolm havde altid været meget selvsikker, specielt under sine rejser i Rumænien, men denne nat var modet ved at svigte ham. Han svedte og hans kolde og klamme hænder rystede. Usikkerheden bredte sig i ham for hvert skridt han tog. Han følte sig svag. Blæsten trak gennem hans hår som kolde, døde fingre. Malcolm gik videre. Han kendte udmærket vejen.

Tyve minutter senere trådte han ind ad døren til det nu forladte Sunshine Orphanage. Da han satte sin fod ind over tærsklen, strømmede en kulde igennem ham. Det var for mørkt til, at han kunne se stedet ordentligt. Vinden kunne høres uden for. Nattens arbejde var kun lige begyndt. Det var nu det gjaldt.

Der hvilede en ildevarslende tavshed over stedet. Malcolm satte sig ned på gulvet, åbnede sin taske og tog røgelsespinde frem, samt noget til at antænde dem med. Så begyndte han at messe:

- "Gud kender mine synder. Det jeg gjorde mod dig, er den værste synd jeg har begået. Det vil jeg råde bod på nu. Amen."

Malcolm tændte den sidste røgelsespind. Den velduftende røg steg op, og ilden lavede dansende skygger i det mørke børnehjem. Malcolm tog en dyb indånding.

- "Vis dig for mig," sagde han stille. Hans ord bredte sig som et ekko i mørket.

Og så, lige med ét, hørte han en lyd - en lav latter, som lidt efter gik over i en hulken. I et kort øjeblik tav den, og så kom den hulkende lyd igen.

Den kom fra flere sider. Blodet isnede i Malcolms årer, da han kiggede sig omkring. Han tændte en fakkell og i lyset kunne han svagt ane konturerne af nogle ansigter han kendte kun alt for godt. Det var, hvis han så rigtigt og altså ikke drømte, ånder. Børnehjemmets afdøde børn, der kiggede på ham. De var helt blege, deres øjne var mørke og deres tøj var brændt. Dette sted vrimlede med spøgelser.

En kælderlem åbnedes og spørgelserne svandt øjeblikkeligt bort.

Malcolm kunne tydeligt huske kælderen fra hans tid på børnehjemmet. Kælderen var et meget uhyggeligt sted, og det var der også en god grund til.

Forstanderinden, Alma Henderson, havde i sin tid brugt kælderen som afstraffelse mod børnene. Havde man været uartig eller ulydig, blev man låst inde der om natten.

Det havde Malcolm heldigvis kun prøvet én gang, men han huskede det stadig tydeligt. At være alene i totalt mørke som lille dreng, var rædselsfuldt. Når Alma næste morgen låste kælderlemmen op, havde man lært sin lektie.

Malcolm vendte sig langsomt om. Lyden af kælderlemmen der var blevet knaldet op, havde fået blodet til at isne i hans årer.

Og nu, dér i mørket, kunne han så se hende han var kommet efter. Hende der var grunden til, at han var vendt tilbage i aften.

Liget af en lille pige kom gående imod ham, med edderkopper og maddiker kravlende overalt på sin krop. Hun efterlod sig mudderlignende spor på gulvet.

Hun kom gående direkte imod ham, med armene rakt ud imod ham. Hendes øjne hule og tomme.

Stanken var forfærdelig, og Malcolm holdt sig for næsen. Pigen stank af jord og råddenskab. Alting vendte sig i ham, og han gjorde sit yderste for ikke at kaste sit sidste måltid op.

Da liget af pigen næsten var helt henne ved ham, åbnede hun sin forvredne mund og begyndte at tale med en stemme, der lød som om Manden med Leen selv talte. En stemme fra den dybe, mørke grav.

-“Sådan her ser jeg ud nu, Malcolm Garcia. Og det er *din* skyld,” sagde det levende pigelig.

-“Det ved jeg. Det er derfor jeg er her,” stammede Malcolm som gjorde alt for at bevare roen.

Pigeliget kom fortsat tættere og tættere på. Hun gik langsomt og trak sine fødder hen ad gulvet. Malcolm blev siddende på gulvet, med de brændende røgelsespinde i hænderne. Pigeliget åbnede munden igen.

-“Jeg kender til dig. Jeg kender til Melinda. Jeg kender til jeres kommende lykke. Jeg vil tage jeres barn og skære det ud af hendes mave. Det er hvad I fortjener,” sagde hun og grinede højlydt.

Pigeliget var nu helt henne ved Malcolm, og satte sig ned på gulvet foran ham. Han kiggede ind i hendes øjne, og hun kiggede ind i hans. Hendes øjne lignede et par støvede glaskugler.

-“Jeg er her for at befri dig fra dette sted. Jeg er ked af det vi gjorde,” sagde Malcolm med tårer i øjnene.

-“Bare rolig, kære Malcolm. Jeg skal nok befri dig fra denne verdens jammerdal.”

I et kort øjeblik var der stilhed, og så i næste nu slog pigen ud med armene, som om hun bød en uset gæst velkommen.

Bag ved Malcolm tronedede en mørk skikkelse sig over ham. Han vendte sig om, lige idet hans fakkellamp gik ud, fra vinden af nogle mægtige vingeslag.

Malcolm vendte sig om og så hvem det var og udbrød med skræk i stemmen:

-“Nej, det kan ikke være sandt. Ikke dig!”

Han kastede sig forbi den mægtige skikkelse og det lykkedes ham at forcere trappen og komme op af kælderen.

Her stod han og pustede ud og tænkte ved sig selv: ”Det kunne da ikke være den, kunne det?”

Men mere nåede han ikke at tænke, før den store skikkelse brød igennem det mørkede gulv.

Malcolm flygtede igen for sit liv. Han løb ud af det nedbrændte Sunshine Orphanage, men den store skygge forfulgte ham gade efter mennesketom gade mens Malcolm skreg:

-“Hjælp! Hjælp mig!”

Men ingen kom ham til undsætning og skyggen kom tættere og tættere på, indtil den nu havde indhentet ham.

Og derefter blev alt blev indhyllet i mørke. Malcolm Garcia, var ikke mere.

Kapitel 2

Ankomst til "The Big Apple"

DET VAR EN smuk solskinsdag i New York City. Havmåger cirklede rundt på den blå himmel over den billedskønne millionby. Et passagerskib var i færd med at passere Frihedsgudinden. Spændte passagerer lænede sig udover rælingen, imens de begejstrede så mod land. Blandt passagererne var en yngre mand, iført en blå overfrakke. Hans navn var Lawrence Banebridge.

Lawrence var en engelsk forfatter fra Exeter, England. Eller, han prøvede i hvert fald at blive det. At skrive historier var det, som Lawrence brændte for. Indtil videre havde han beskæftiget sig inden for gysergenrens mørke univers, hvor han havde hentet god inspiration fra forskellige mytologier og religioner i verden.

Her kunne man godt tro, at Lawrence var overtroisk, men det var han ikke. Han sov uforstyrret om natten, og lod sig ikke skræmme af mystiske lyde i mørket. Han nød at læse og skrive om det overnaturlige, men troede ikke selv på det.

Når det så er sagt, udelukkede Lawrence ikke helt tanken om, at der kunne være mere mellem himmel og jord, end lige hvad øjet afslørede. Han havde bare ikke set det endnu. Det ville han snart komme til...

ÅRET VAR 1925. Februar nærmede sig sin afslutning og Lawrence havde aldrig regnet med, at han ville komme til Amerika. Men grundet en ulykkelig hændelse hjemme i Exeter havde Lawrence skrevet til sin bedste ven, Jack Sherman, at han nu havde købt en billet til "over there". En nyhed, som Jack længe havde set frem til.

De gange Lawrence havde været sammen med Jack, foregik det enten i Exeter eller på en bytur i Londons gader. Her havde han sammen med Jack set de klassiske seværdigheder, såsom Buckingham Palace, Tower of London, Westminster Abbey og Elizabeth Tower. Jack havde naturligvis også været en tur inde i domkirken i Exeter, hvor Lawrence engang for mange år siden havde mødt sin store kærlighed på en juleaften.

Dette var første gang, de skulle være sammen på Jacks hjemmebane, og Lawrence glædede sig bestemt også til at opleve New York City på nært hold. Lige så meget glædede han sig til at få stabil grund under fødderne. Turen over Atlanterhavet havde været præget af kraftige tordenbyger og stærk vind. Alt havde mildest talt været på

gængende grund. Ikke lige den sejltur Lawrence havde set frem til, men i det mindste stødte skibet ikke ind i et isbjerg.

Skibet lagde til kajs, og Lawrence kunne endelig tage den længe ventede tur ned ad landgangsbroen.

Herefter ventede han i kø i tolden i en lille times tid, indtil det blev hans tur. Lawrence var ikke vant til disse situationer, og prøvede det bedste han kunne mønstre, at skjule sin nervøsitet. Han ville bare hurtigt videre, så han kunne mødes med Jack.

-“Dit pas?” spurgte den kontante toldbetjent ham da det blev hans tur.

Lawrence fandt sit pas frem fra inderlommen og rakte det til toldbetjenten, som hurtigt skimmede det igennem.

-“Fra England?”

-“Ja,” svarede Lawrence, lidt nervøst.

-“Ferie eller arbejde?”

-“Lidt af begge dele.”

Toldbetjenten pegede på Lawrences blå kuffert, som han stod med i hænderne. Den kuffert, som Lawrence havde købt på kirkens lommemarked hjemme i Exeter. Et lille rødt kors var indgraveret i bunden af den.

-“Har du noget spiseligt med i den der?” spurgte toldbetjenten.

Lawrence svarede hurtigt: “Nej.”

-“Noget levende?”

-“Ikke udover mine sure sokker,” svarede Lawrence, med et lille smil på læben. Han prøvede at lette stemningen med lidt akavet humor, men toldbetjenten bed ikke på.

-“Fantastisk. Lige hvad New York mangler. Endnu en komiker,” sagde han vrangent, mens han stemplede Lawrences pas og viftede ham videre.

PÅ DEN ANDEN side af tolden stod Jack med sin husholderske, Sade Mullins, og kiggede utålmodigt på sit lomueur. Han havde sådan glædet sig til, at Lawrence skulle komme og kunne næsten ikke vente med at vise ham “The Big Apple”.

Jack havde som altid lagt et meget stramt program. De skulle både nå at se Times Square, Coney Island, Strygejernsbygningen, Washington Square Arch osv. Lawrence havde planer om at være her i flere uger, så det var ikke tid de manglede.